

Beeld uit 'Vergeef ons' © RV

***Vergeef ons* van Toneelhuis en Toneelgroep Amsterdam is een praatzieke voorstelling die niet beklijft en een aanslag op het geduld van de toeschouwers pleegt.**

Marc Didden, Guy Cassiers en Erwin Jans bewerkten de roman *May We Be Forgiven* (2012) van de Amerikaanse auteur A.M. Holmes tot *Vergeef ons*. De vrucht van hun arbeid is allesbehalve een onderhoudende voorstelling. Dat toekomstige toeschouwers hun borst maar nat maken, want tweeënhalf uur is een lange zit voor iets dat nooit echt van de grond komt.

Om een lang verhaal kort te maken

Harry en George Silver zijn twee broers die een viscerale afkeer voor elkaar hebben. Ze zijn getrouwd met respectievelijk Claire en Jane. George veroorzaakt een verkeersongeval waarbij een ouderpaar omkomt en hun zoontje Ricardo de enige overlevende is. Als George erachter komt dat zijn broer het aanlegt met zijn vrouw, slaat hij haar de kop in.

Harry krijgt willens nillens de voogdij over hun kinderen Ashley en Nate. Claire is gedegouteerd door de ontrouw van haar man en verlaat hem. Harry neukt wat in het rond en krijgt ook de hulpbehoevende ouders van een van zijn scharrels over de vloer. Voor de

traditionele familiemaaltijd op Thanksgiving zitten er een jaar na de eerstgenoemde feiten compleet andere mensen aan Harry's dis.

Vergeef ons brengt een caleidoscopisch beeld van het leven van de diverse personages en de demonen waarmee ze worstelen. Niemand is in staat om zijn leven in een duurzame relatie te verankeren. In plaats van zich te engageren, neemt men de vlucht vooruit als de ander toenadering zoekt. Of kiest men promiscue seks als surrogaat voor de binding die men hardnekkig ontloopt. De personages zijn losgeslagen en blijven stuurloos op zoek naar zichzelf.

©kurvanderde | weksche

[Beeld uit 'Vergeef ons' © RV](#)

Dat staat haaks op hoe het stuk eindigt, met name als een keukenmeidenroman: klef, met als obligaat toemaatje een sprankel hoop voor het nieuw samengestelde gezin. Het kampvuurlied klinkt hol als een door Hollywood voorgeschreven eind-goed-al-goed.

Van hot naar her

De disruptieve en cynische kijk op de menselijk verhoudingen wordt door regisseur Guy Cassiers vertaald in scèneflitsen die elkaar in hoog tempo opvolgen. De bewegingsvrijheid van de acteurs in de artificiële setting is beperkt. Hun spel beperkt zich tot praten in een micro. De drie grote televisieschermen die boven de scène hangen, zijn niets meer dan een gimmick. De geprojecteerde beelden slaan als een tang op een varken en hebben niets te maken met de tekst of het verloop van de voorstelling.

Vergeef ons lost de verwachtingen niet in. Dat ligt allerminst aan het intrinsieke talent van de acteurs. Eelco Smits (Harry Silver) en Lucas Vandervorst (Nate) zetten een knappe prestatie neer, maar het weegt niet op tegen de eindeloze, tenenkrullende oprek waardoor je als toeschouwer murw de zaal verlaat.